

και τι αξίζεις το ξέρουν όλοι
και τὰ Τραμβάυ ποδοχες 'στην Πάλη.

'Εσύ ποὺ έλεγες αὐτὸν τὸν τόπο
πρωτομουρλόζαρο και χρωκόπο,
σὺ τώρα πλοῦσιο κι' έμένα κάνε
και φύλλους 'στ' άχυρα ζήτα και πιάνε.

Π. 'Ω μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποὺ τὴν ἀλήθεια τὴν λές χονδρή,
τὰ δρό σου μάτζα κάμε γαρίδα
πρὶν έμῃον κλέφταις μέε 'στό μανδρί.

Σκοῦξε και φώναξε με τὴν φωνή μας,
ταῖτιά σου σήκωσε, κῆρ Καραπάνε,
τρέχε κι' έπήρανε τὸ λαγαριό μας
και λάσπη τόκοφαι και πᾶνε πᾶνε.

(*'Εὐὸν Ζαήμη πηλαλοῦν
και χορεύουν και γελοῦν.*)

Φ. 'Εδγα να σὲ 'δε,
ποδοχες τόσαις χάρες,
και σὲ τραγουδῶ
με χρυσαῖς κιθάραις.

Γιὰ Δικαιοσύνη
θῆε λαγοῦ αὐτίκα
και γρηγοροσύνη
και άπτό ματζά.

Π.— Μή, Ζαήμη, τρέμνε,
κι' αν ή ζυγαριά,
ποὺ σου δίν' ή θέμις,
σου φαγή βαρειά,

Κόττα μή σου φύγη..
ντοβρος νῆ σταθῆς,
μη και σὺ 'στό ζυγι
ζύκικος 'βρεθη.

(*Και 'τόν Κουμουνοδορο πᾶνε,
ποὺ ποῖλὸ τὸν ἀγαπᾶνε.*)

Φ.— Γειά σου Κόστα, τῆς Μάνης άσικη,
σὲ κοντάζω τοῦ θῆνου πλῶτο...
τώρα βάρκα, μαοθνα, κατκι,
τῶρ' άρμάδα, τορπίλη, μουρλότο.

Π.— Βάστα, Κόστα, καλά τὸ τιμόνι,
γιατὶ μάθρη φουρτονα πλακόνει...
Βάστα, Κόστα, σ' αὐτὸν τὸν Σιρόκο...
έγνα λέσσα κι' άμάλα τὸ φλόκο.

Φ.— Γειά σου, Κόστα, και πέτα ταχύς...
ρίχνα σμπάρα κι' όπίσω κι' έμπρός,
και σοὺ εἶχομ' έξ έλης φυχῆς
και βαρβάτος νῆ γίνης γαρμπρός.

(*Και 'τόν Γεροκωστόπουλον τὸν 'Αχιλλέα πᾶνε
και μία Φουσαρμόλνα κι' ένα μουτζουμι σᾶνε.*)

Π.— 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, και σὺ 'στό παραθόρι,
τῆς Πάτρας διαμαντόπετρα και διαλεκτὸ ζαφειρι.
'Εδγα τῆς Φουσαρμόνικας γλυκὸ ν' άκουσῆς ήχο,
έδγα σοὺ ποὺ έβγαλες τὸν Κανακάρη μαθρο,
ποὺ τὸνομά σου εἰκόλα δέν έρχεται 'στό στήχο
και με τῆς έξη συλλαβαῖς τὸν διαβόλο μου θαδρω.

Φ.— 'Εδγα, Γεροκωστόπουλε, καμάρη Πατρινό,
όποὺ τὴν Πόβλια 'μαθρῖσες και τὸν Αδγαρινό.
Μῆ τῆς Παιδείας τὴν φωτιὰ και τὴν άγάπη φλέγῃσαι
κι' έχεις κοιλὰ πελεκητὴ κι' έχεις φωνή με μεταλλο...
μη σήκωσε τὴν φτέρνα σου σάν 'Αχιλλεὺς ποὺ λέγῃσαι
και δός τῆς μιά εἰς τὸ καρφι και ἄλλη μιά 'στό πέταλο.

Π.— Μεγάλος γιὰ τὰ Γράμματα ὁ πόνος κι' ὁ καυμός σου,
μη δός κι' έμας τὸν κόπο μας εἰς' εἶναι ὀμοσις σου,
και μη μας πάψῃς, 'Γκουργά, μιά συγγενῆ Δασκόλα,
άλλῶς κατακάλημα θῆ φῆς ἀπο τὴν σκάλα.

(*Εἶπαν αὐτὰ ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς τῆπόδητα
και τρέχουν εἰς τὸ σπήντια των φωνάζοντες «Κοροθόνας».*)

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλευς λόγους άγγελίαις.

'Εμπρός 'στης 'Ακροπόλεως τὴν Χαλιμα ριχθῆτε,
αν θέλῃτε ἀληθινὰ νῆ εὐχαριστηθῆτε.

'Η Χαλιμα ή ζακουσῆ με παραμόθια χίλια,
ή Χαλιμα ή θμορφη με ζάχαρη 'στό χαίλια,
όποὺ διαβαίνου γόρω τῆς ὀνάδες και σερβῆζα
κι' άφρόπλασταῖς Κανουμισσαις με τῆς άγάπης μάγια,
με τοῦ σεντιὰ ὀνειράτα, με τοῦ σεντιὰ σεκλιτζα,
με χίλια δρο ροδόσταμα, με χίλια δρο σερμπέτζα.
'Εμπρός 'στης 'Ακροπόλεως τὴν Χαλιμα ριχθῆτε
και εἰοι κι' εἰαις σας γι' αὐτὴν λεπτὰ μη λυπηθῆτε.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στό σπήτι μου άνέβη
'στην Νεάπολιν άπάνω — κι' ἀπο τοῦδε συνοροῦσι,
με ξενοδοχιον Σῶδη — θρο'στό λάδι τρεῖς'στό εἶδ.

με Χημισιον, με μιά μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομη,
και μιά χῆρα δίχως άνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμη.